

Instruccions per abocar el tallat al got del gel

Text i foto > GERARD BAGUÉ, director

Poques accions quotidianes requereixen la destresa, la sang freda i el control emocional que demana abocar el tallat al got del gel. Parlo del tallat pel risc afegit que suposa la tasseta gairebé plena, amb el líquid a punt de sobreixir, a diferència del cafè, que omple mitja tassa, o del *ristretto*, que n'ocupa amb prou feines el cul. Es tracta d'una operació que exercita el cos i la ment i que t'ajuda a trobar el punt d'equilibri entre el seny i la raixa que requereixen les accions humanes més elevades i transcendents. Cal no tenir pressa i procurar que l'operació no fracassi a les primeres de canvi, a l'hora de dissoldre el sucre, en remenar massa enèrgicament la cullereta i originar un remolí que faci que la tassa desbordi. Cal aclarir que l'operació es considerarà frustrada si acaba amb una minúscula gota al platet o a la taula, o amb algun regalim a les parets de la tassa o el got. L'èxit serà més gran, en canvi, si es consuma de bon matí, ja que permetrà encarar el dia amb optimisme i bones sensacions.

No cometeu l'error dels ganduls o dels que busquen sempre una recepta per facilitar qualsevol tasca, com ara estintolar la tassa al cantell del got per evitar sostenir-la a pols i així poder inclinar-la utilitzant aquest desonest punt de suport.

És tot un art mesurar l'altura, la distància i la velocitat idònies per abocar el líquid sobre el gel. Cal llançar-lo amb prou decisió per evitar els regalims a la tassa que una acció pusil·lànime podria provocar. Calculeu minuciosament la paràbola del raig. No n'hi ha prou amb encertar a l'interior del got. Un impacte del líquid sobre el gel amb una força excessiva podria causar també esquitxos indesitjables. Aquí, cal entrar necessàriament en el volum, la composició i la disposició dels glaçons. No és el mateix executar l'operació sobre un d'aquells glaçons solemnes i granítics (popularment anomenats *de gasolinera*), que encaixen al cul del got i que es desfan amb una flegma honorable, que fer-ho damunt d'un d'aquells granissats inconsistents expel·lits per màquines infames alimentades amb aigua de l'aixeta als mateixos bars. El gel monolític permetrà un refredament més equilibrat i una mínima alteració del gust. Però els riscos d'actuar en un tipus de gel o en un altre són, si fa no fa, equiparables. En cas d'una peça del tipus iceberg, cal avaluar la possibilitat d'esquitxos en xocar el raig directament sobre la part superior del gel, especialment si tendeix a la forma plana. Si els glaçons són més petits i s'apilonen fins a ocupar, de vegades, més de mig got, cal mirar de fer entrar el líquid entre els cubs, per alguna escaleta.

És difícil triar el moment just per executar el moviment definitiu. És com el cop de canell de coratjosa determinació que fa guanyar el punt als millors tennistes. Una mínima vacil·lació pot resultar fatal. No tinguem por de prendre'ns el temps necessari, de respirar profundament els cops que calguin i de repassar mentalment una i altra vegada l'operació.

Hi ha poques accions quotidianes que comportin tanta alegria i tantes expectatives estimulants sobre el nostre futur immediat com el gest reeixit d'abocar el tallat al got del gel. Tampoc, és clar, existeix un fastigueig tan frustrant com el de convertir-se en el maldestre responsable d'una vessada. Només podrem recuperar-nos d'aquest mal tràngol i acabar esborrant la taca a l'expedient del dia pensant que no es pot guanyar sempre i que el fracàs s'ha produït precisament perquè mai no deixarem que l'acció d'abocar el tallat al got del gel es converteixi en una simple rutina.

>> Tallat amb gel d'un bar de la plaça del Vi de Girona.